

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou (dříve Radkovou) ve věci

žalobce: **Ing. J. J.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Doležalem
sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě jsou **jádrem sporu otázky**, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost v místě a v době spáchání přestupku a jestli dokazování proběhlo v souladu se zákonem (zejména svědeckou výpovědí policisty a fotografií z rychloměru), jestli došlo k porušení zásady dvojího přičítání a jestli ve věci byly určeny dvě oprávněné úřední osoby.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) z 3. 11. 2022, č. j. X, kterým magistrát uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 7 000

Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu sedmi měsíců a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že 10. 7. 2022 kolem 8:44 h v obci Tovačov u čistírny odpadních vod v okrese Přerov překročil jako řidič osobního vozidla tov. zn. Volvo, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 54 km/h. Silniční radarový rychloměr RAMER 10C naměřil vozidlu rychlost 104 km/h (po odečtu odchylky 4 km/h). Žalobce tím porušil § 18 odst. 4 ZSP.
4. Žalovaný změnil výrok rozhodnutí magistrátu tak, že čas určil přesně v 8:44 hodin, upřesnil místo přestupku („na pozemní komunikaci v obci Tovačov u čistírny odpadních vod“), doplnil, že nejvyšší dovolená rychlost v obci je stanovena ZSP a že odchylka měřicího zařízení činila $\pm 3\%$.
5. **Žalobce v žalobě** namítal, že ve věci byla určena jako oprávněná úřední osoba Mgr. A. L. H. Ústního jednání se však účastnil Mgr. Z., který nebyl žalobci představen, nebyl určen jako oprávněná úřední osoba a není jasné, jaká byla jeho role. Žalobce se k jeho osobě nemohl vyjádřit. O tom, že šlo o oprávněnou úřední osobu určenou záznamem z 27. 7. 2022, se žalobce dozvěděl až z rozhodnutí o odvolání.
6. Žalobce považoval policistu B. vyslechnutého jako svědka za nevěrohodného, protože odpovídal obecně, vyhýbavě a nedostatečně. Svědek nedokázal popsat podrobnosti nastavení rychloměru před zahájením měření. Správní orgány nevyhodnotily, jestli svědecká výpověď byla pravdivá a svědek věrohodný.
7. Správní orgány nezjistily skutkový stav v souladu se zákonem (zejména úpravu nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku) a nevypořádaly se řádně s odvolací argumentací a důkazy předloženými žalobcem. Žalobce v odvolání poukazoval na to, že asi 150-200 m před místem měření je dopravní značka „Konec obce“ a své tvrzení v odvolání prokázal fotografií. Žalobce také poukázal na to, že o něco dále je rychlost omezena na 70 km/h a přiložil fotografii této dopravní značky. Žalovaný konstatoval, že se jedná o nepovedenou fotomontáž, protože značka se vznáší nad zemí; dle náhledu na mapy.cz tato dopravní značka v místě není a značka „Konec obce“ by musela být viditelná z místa, odkud žalobce fotografoval dopravní značku B20a „70“, neboť se jedná o rovný úsek silnice a značka by se měla nacházet před zatáčkou. Žalobce považoval takové vypořádání námitek za nepřesvědčivé. Není pravdou, že fotografie dopravní značky byla fotomontáž. Argumentace, že se značka vznáší nad zemí a spodní část sloupu schází, je mylná. V místě dopravní značky je příkop, respektive třicetimetrový sráz dolů. Silnice se nachází na násypu. V jistém úhlu pohledu se může jevit, že sloup dopravní značky se nedotýká země. To je způsobeno tím, že značka je ukotvena ve srázu, tedy za hranicí spodního horizontu. Před spodní částí sloupu je zelený porost. Následná kontrola na internetové mapě je bez relevance. Takový důkaz v řízení nebyl proveden a žalobce s ním nebyl seznámen. Nemohl se tak k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Tvrzení žalovaného, že z místa pořízení fotografie by musela být dopravní značka viditelná na fotografii, je zjevně účelový argument. Z daného místa jsou zjevně viditelné po pravé straně dva patníky (směrové sloupky bílé vlevo). Dále po pravé straně vozovky není vidět nic dalšího, ani tyto směrové sloupky, které se podél vozovky musí nacházet, protože výhled je překrytý několika automobily. Úvahy žalovaného jsou mylné, nepřesvědčivé a neprokázané. O skutkovém stavu neexistuje žádný důkazní řetězec, který by nebyl zpochybnitelný. Měření v obci prokazuje pouze výpověď policisty, který byl nevěrohodný. Navíc policisté přijeli na místo z opačného směru a nemohli tak dopravní značku vidět. Na to upozornil žalobce v odvolání a žalovaný tuto námitku ponechal bez

reakce. Žalovaný odkázal na oznámení přestupku podepsané žalobcem. Žalobce však nebyl zastaven v místě měření, ale až v odstupu několika kilometrů. Žalobci nebyla předložena fotografie z měření a nemohl tak posoudit, kdo byl přesně změřen. Žalovaný odkázal i na úřední záznam. Ten však není důkazem. V opačném směru jízdy, odkud přijeli policisté, je značka o hranici obce umístěná jinde než ve směru jízdy žalobce.

8. Úvahy o správním trestu byly nezákonné. Žalobci bylo kladeno k tíži, že překročil rychlost o 54 km/h a že doba spáchání přestupku byla dobou se zvýšenou hustotou provozu. Žalovaný uznal, že s ohledem na místo spáchání přestupku a frekvenci pohybu vozidel je nepřesné označení hustoty provozu jako zvýšené, ale výrok o správním trestu neupravil, což měl učinit z důvodu nepravdivosti přitěžující okolnosti, jak ji označil magistrát. Z úvahy magistrátu, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v rámci skutkové podstaty o 14 km/h a celkově o 54 km/h, se podává, že magistrát hodnotil jako přitěžující okolnost překročení rychlosti o 54 km/h a tím tuto skutečnost přičítal žalobci k tíži dvakrát.
9. V souzené věci vyvstaly důvodné pochybnosti o měření rychlosti. Policista nebyl schopen k provedení měření cokoli říci a popsat. Výpověď policisty vypadá, jako by měření nebyl vůbec přítomen, rychloměrem nikdy neměřil a neví, jak s ním má měřit. Na tom nemění nic ani argument žalovaného, že rychloměr vždy měří správně. Toto tvrzení není pravdivé. Žalobce k tomu doloží důkazy. Relevantní není ani odkaz žalovaného na mřížku (šablonu) ve snímku, protože není zřejmé, kdo ji do snímku přiložil, zda ji přiložil správně a není zřejmé, že by za pomoci této mřížky bylo možné odhalit všechny vady měření; to z ničeho nevyplývá.
10. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí a dodal že, ústního jednání 2. 9. 2022 se žalobce nezúčastnil, ale byl přítomen jeho zmocněnec P. N. Magistrát založil záznam o určení oprávněné úřední osoby Mgr. Z. do spisu 15. 12. 2022. Podle závěru č. 17 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze 7. 11. 2005 je hlavním smyslem § 15 odst. 2 správního řádu vyjádření pravidla, podle kterého žádný úkon ve správním řízení nesmí provádět ten, kdo by k tomu nebyl oprávněn podle vnitřních předpisů nebo pokynu vedoucího správního orgánu. Pokud bude určitá osoba s vědomím správního orgánu jednat s účastníkem řízení za správní orgán a účastník se bude domnívat, že jednal s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto její jednání s ohledem na zásadu dobré správy (§ 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají. V protokole o ústním jednání je uvedena oprávněná úřední osoba Mgr. A. L. H., která také protokol podepsala, úkony provedla a byla určena jako oprávněná úřední osoba pro vedení řízení a podepisování. Správní řád umožňuje, aby oprávněných úředních osob bylo více. V tomto případě byl přítomen ústnímu jednání správní referent Mgr. Z., který byl účastníkům představen. Důvody pro účast dalšího zaměstnance správního orgánu při ústním jednání mohou být různé, například potřeba zastupitelnosti, složitost řízení nebo odůvodněný předpoklad, že se účastník řízení bude v rámci ústního jednání chovat hrubě, agresivně či vulgárně. Záznam o určení další oprávněné úřední osoby byl do spisu doložen dodatečně. Smyslem záznamu o oprávněných úředních osobách je informovat účastníka řízení, aby mohl případně namítat podjatost těchto úředních osob. Tuto možnost zmocněnec žalobce nevyužil a tím mu nebyla upřena žádná procesní práva. Jedná se pouze obstrukční námitku.
11. Žalovaný napravil vadu rozhodnutí spočívající v tom, že magistrát nehodnotil věrohodnost policisty jako svědka. Z výpovědi svědka je zřejmé, že svědek popsal měření rychlosti vozidla

a uvedl, že se jednalo o běžný postup, který náležitě popsal. Žalovaný považoval výpověď svědka za dostatečnou a věrohodnou; má dostatečnou vypovídající hodnotu. Prokazování nastavení rychloměru nemůže vnést do celého případu žádné nové světlo, neboť zařízení bylo evidentně funkční, tedy správně nastavené, jinak by nevytisklo fotografie vozidla žalobce. O zjištěném skutkovém stavu tak žádné pochybnosti nepřetrvávají.

12. **Žalobce v replice** namítl, že v protokole o ústním jednání Mgr. Z. uvedený není. Pokud by byl zmocněnci žalobce představen, bylo by to zachyceno v protokole o jednání. Platí presumpce správnosti protokolu o jednání a nelze ho zpochybňovat zpětně doplněnou listinou do spisu. Smysl sdělení oprávněné úřední osoby je i v tom, aby ve věci rozhodovala osoba způsobilá, tedy osoba s právnickým vzděláním či příslušnou zkouškou, která byla vykonána v zákonem stanovené lhůtě. Žalobce tvrdil, že Mgr. Z. vysokoškolským právnickým vzděláním ani příslušnou zkouškou nedisponoval. Žalobce nemůže vznášet námitku podjatosti Mgr. Z., protože dosud nezná jeho celé jméno. Jde o časté příjmení. Zpětně nelze uvěřit, že se jednalo o Mgr. Z. Magistrát připustil, aby tato osoba podstatně zasahovala do průběhu jednání.
13. Žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí nevyhodnotilo důvěryhodnost policisty jako svědka ani jeho výpovědi. Tuto úvahu nelze nahradit v soudním řízení správním. Jde o nevypořádanou námitku. Pokud výpověď policisty nemá vypovídající hodnotu, nelze z ní učinit žádný závěr o postupu policisty při měření. Policista by si měl minimálně pamatovat, jestli došlo k nějaké mimořádné události nebo šlo o běžný postup a ten by měl popsat [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 As 102/2016-50].
14. Žalovaný se nevyjádřil k žalobním námitkám a pouze zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí. Odůvodnění správního trestu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce odmítl argument žalovaného, že v případě nesprávného ustavení rychloměru snímek vůbec nevznikne. Jde o nepravdivou fámu, která je dezinterpretací návodu k obsluze rychloměru. V něm bylo dříve uvedeno, že pokud při měření dojde k technické chybě rychloměru, například poklesu napětí, měření je anulováno a fotografie nevznikne, což Krajský soud v Plzni interpretoval tak, že měření se anuluje v případě jakékoliv chyby i nesprávného užití. Správním orgánům i soudům je z úřední činnosti jistě známa pomůcka pro vyhodnocení měření od výrobce rychloměru. Ta obsahuje příklady snímků z měření, které vznikly při nesprávném užití rychloměru. Samotný výrobce rychloměru tuto fámu vylučuje a dokazuje opak, tedy že i při nesprávném měření snímek vznikne. Nelze k němu však přihlížet – viz rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 32 A 56/2019-31 a rozsudek NSS č. j. 8 As 42/2016-29, podle kterého v případě, kdy policisté při ustavení vozidla postupovali jinak, než ukládá návod k obsluze rychloměru (policista si vzdálenost pouze odkrokoval, metrem nedisponoval a rovnoběžnost ověřil pohledem podle sloupů veřejného osvětlení), ačkoliv návod k obsluze na straně 74 vyžaduje ustavení radaru pomocí výtyčky na vzdálenost asi 10 m, nelze vozidlo k měření takto nastavit. S odkazem na uvedené rozsudky nelze aprobovat tvrzení žalovaného o správnosti měření ověřené tím, že snímek byl pořízen a uložen.
15. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** z 3. 11. 2022 vysvětlil, že vycházel ze snímku z rychloměru, svědecké výpovědi policisty B., oznámení přestupku, ověřovacího listu

rychloměru a osvědčení o tom, že vyslechnutý policista absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru. Svědek ve výpovědi potvrdil, že kontrolovali dodržování rychlosti v obci Tovačov, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Svědek nastavil rychloměr podle návodu k použití, prováděl obsluhu rychloměru a rychloměr byl nastavený tak, že měření nic nebránilo. Svědek zkontroloval úřední značky na rychloměru. Rychloměr funguje tak, že obsluha sedí vedle řidiče a sleduje projíždějící vozidla na obrazovce, kde se ukazují rychlosti projíždějících vozidel. Jde o stacionární rychloměr. Pokud jede nějaké vozidlo rychleji, než je nejvyšší dovolená rychlost v místě, rychloměr vozidlo vyfotí a pak se vypne. Po zjištění rychlosti vozidla žalobce přes 100 km/h se vydali s kolegou zastavit ho. Ve vozidle byl identifikovaný jako řidič žalobce. Svědek zadal údaje (jméno a příjmení, kdo danou věc řeší) k fotce z radaru a připojil se ke kolegovi, který dále projednával věc přestupku se žalobcem.

17. Magistrát uvážil, že měření rychlosti provedl policista, tedy osoba ze zákona oprávněná a proškolená k této činnosti. Obsluha rychloměru spadá do její běžné činnosti. Policista k měření užil ověřený přístroj k tomu účelu určený. Magistrát neměl o kompetentnosti policisty, který je služebně zařazený v dopravním inspektorátu, k obsluze uvedeného rychloměru žádných pochyb. Při měření, před ním ani po něm nedošlo k žádné chybě na přístroji, která by měla vliv na naměřenou hodnotu.
18. Magistrát neshledal žádné skutkové okolnosti, které by vylučovaly ohrožení, respektive porušení zájmu chráněného zákonem. Tím je v daném případě veřejný zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
19. Magistrát dospěl k závěru o nepřímém úmyslu a vycházel z toho, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění nepochybně znal ZSP a věděl, že v obci smí jet nejvýše rychlostí 50 km/h. Žalobce tuto rychlost překročil tak výrazným způsobem, že to jako dlouholetý řidič (28 let) musel vnímat již pouhými smysly (zrak, sluch, přiblížení objektů). O aktuální rychlosti jízdy vozidla se žalobce mohl přesvědčit zcela jednoduchým způsobem – pohledem na tachometr. Závažnost přestupku zvyšovala úmyslná forma zavinění. Magistrát přihlédl v neprospěch žalobce k tomu, že rychlost překročil ve stanoveném rozmezí 40 km/h a více v obci o 14 km/h (celkem tedy o 54 km/h) a dále k době spáchání přestupku. Dobu okolo 8:44 h lze charakterizovat jako dobu se zvýšenou hustotou provozu. Ve prospěch žalobce magistrát zhodnotil, že se jednalo o nezastavěnou neobydlenou část obce a že následky jeho konání zůstaly v rovině ohrožení. Žalobcem vyvolaný stav představoval pro zájem chráněný zákonem „pouhou“ hrozbu poruchy, nikoli stav nebezpečí, kdy k jinému (rozumějme přímému) škodlivému následku nedošlo. Magistrát neshledal jiné polehčující okolnosti, které by mohly snížit vysokou společenskou škodlivost vytýkaného jednání, které nelze hodnotit jinak než jako nebezpečné a krajně nežádoucí. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1994 a má v evidenční kartě v seznamu přestupků v letech 2006-2022 celkem 19 záznamů a v pěti případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Vzhledem k tomu, že většina záznamů je starší tří let, hleděl na ně magistrát jako na zahlazené, nicméně konstatoval, že se jedná o osobu, která svým opakovaným, typově shodným protiprávním jednáním prokazuje nízkou míru úcty a respektu k právním normám. Poslední dva přestupky z let 2019 a 2022 znamenaly překročení rychlosti mimo obec o 25 km/h a 18 km/h. Poslední přestupek se stal měsíc před projednávaným přestupkem (3. 6. 2022) a byl vyřešen uložením pokuty na místě.
20. **Žalobce v odvolání** vznesl obdobné námitky jako v žalobě.

21. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** z 29. 3. 2023 shledal jako částečně důvodnou námitku přítomnosti další osoby u ústního jednání. Tato skutečnost však neměla vliv na zákonnost provedeného úkonu ani na další postup magistrátu. Z předkládací zprávy magistrátu vyplývalo, že zmocněnec žalobce byl o přítomnosti další úřední osoby při ústním jednání obeznámen před započítáním jednání. Byla mu sdělena i informace, že se jedná o Mgr. Z., referenta oddělení dopravních přestupků a registru řidičů. Zmocněnec žalobce k tomu nevznnesl žádné námitky. Podjatost úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), lze namítat, jakmile se o ní účastník řízení dozví. Zmocněnec žalobce se o oprávněné úřední osobě dozvěděl, ale námitku podjatosti nepodal. Magistrát nemůže nést odpovědnost za to, že zvolený zmocněnec nehájil práva obviněného v plném rozsahu. Žalovaný pouze považoval za vadu, že magistrát přítomnost úřední osoby Mgr. Z. nezaznamenal do protokolu ve smyslu § 18 odst. 3 správního řádu. Magistrát vadu zhojil založením záznamu o určení oprávněné úřední osoby, avšak založil ho do spisu až po podaném odvolání.
22. Jako částečně důvodnou shledal žalovaný námitku hodnocení svědecké výpovědi policisty. Magistrát se výpovědi policisty v rozhodnutí zabýval, ale nehodnotil skutečnost, jaký vliv na věrohodnost svědka a výsledek měření mohla mít skutečnost, že svědek nedokázal na otázky zmocněnce popsat podrobnosti o nastavení rychloměru před zahájením měření. Magistrát pouze odkázal na to, že policista postupoval v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný považoval za vadné, že vyslýchaný policista nedokázal alespoň zběžně popsat postup související s nastavením rychloměru, i když při ústním jednání předložil osvědčení o odborné přípravě z 16. 2. 2016. Oprávnění týkající se obsluhy rychloměru vyplývalo z jeho služebního zařazení. Žalovaný uzavřel, že skutečnost, že policista ve výpovědi nastavení rychloměru nepopsal, neměla vliv na zákonnost ani výsledek měření. O naměřené rychlosti existoval logický ucelený řetězec důkazů. Podklady rozhodnutí byly oznámení přestupku, úřední záznam, záznam přestupku obsahující fotografii změřeného vozidla s čitelným detailem registrační značky vozidla a ověřovací list rychloměru. Ty prokazují stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
23. Zákonnost provedených důkazů o měření rychlosti vychází z platného ověřovacího listu; jde o technickou, a nikoliv právní otázku; technický popis nespadá do rozsahu ani reálných možností správního a soudního rozhodování a nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí; měřicí přístroje podléhají režimu podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii; ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013-35 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 868/11).
24. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že v případě měření rychlosti rychloměrem RAMER 10C je podstatné ustavení vozidla, a to za účelem zajištění správného úhlu radarové hlavy (22 stupňů), což je prováděno pomocí tzv. „výtyčky“. V případě nejasností případně absence použití uvedené výtyčky slouží ke kontrole úhlu radarové hlavy mřížka, která je v projednávané věci součástí snímku. Obsluha rychloměru nemá možnost manipulovat s úhlem nastavení radarové hlavy, neboť speciální držák je (metrologicky) zabezpečen úřední značkou a umožní jen tři polohy pro měření – zleva, zprava nebo na střed. Na snímku, který je součástí záznamu o přestupku, se nachází měřené vozidlo v prostoru uvedené mřížky, která je v zóně radarového svazku, z čehož lze dodržení nastavení požadovaného úhlu radarové hlavy na měřicím vozidle hodnotit jako prokázané. Pokud by byl úhel radarové hlavy menší než 22 stupňů, měřené vozidlo by ze snímku tzv. vyjízdělo. V případě většího

úhlu radarové hlavy by naměřená rychlost byla menší než rychlost skutečná, což by bylo pro obviněného výhodnější (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 93/2015-41).

25. Na záznamu o přestupku jsou uvedeny všechny rozhodné údaje jako datum, čas, číslo snímku, výrobní číslo měřidla, nastavení rychlostního limitu, naměřená rychlost a místo měření s GPS souřadnicemi. Z toho vyplývá, že měření proběhlo v tzv. automatizovaném režimu, a proto nikdo nemohl okamžik vzniku snímku ovlivnit. Měřicí zařízení provádí automaticky korekce a přístroj sám vyhodnocuje úsek pro maximální přesnost měření (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 116/2018-51). Podle citovaného rozsudku dodatečně probíhá ještě ověření výsledků měření a kontroluje se jeho správnost. Pokud by kontrola ukázala víc než povolenou odchylku, bylo by měření přístrojem automaticky anulováno. Vše probíhá automaticky. Proto je provedení důkazu návodem k obsluze nadbytečné. Pokud by neproběhly správně interní testy a verifikace měření, snímek by byl anulován a nedošlo by k jeho zobrazení a uložení (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 53/2017-42, č. j. 3 As 82/2012-27 a č. j. 7 As 302/2015-51). Z uvedených důvodů měření proběhlo úspěšně a snímek je hodnověrný.
26. K námitce žalobce, že měření proběhlo mimo obec, žalovaný namítl, že vyslechnutý policista uvedl, že měření bylo provedeno v úseku, kde je povolená rychlost do 50 km/h. Tato výpověď koresponduje s oznámením přestupku, se kterým se žalobce seznámil při silniční kontrole a bez vyjádření ho podepsal. Magistrát tento podklad rozhodnutí neprovedl jako důkaz při ústním jednání, což je vada. Nicméně vzhledem k tomu, že se tento podklad nacházel po celou dobu řízení ve spise a žalobce se s ním seznámil při silniční kontrole a dále také prostřednictvím zmocněnce při ústním jednání, nemá tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší dovolená rychlost v místě měření vyplývá i z úředních záznamů obou zasahujících policistů. Nejde sice o důkazy, nicméně tyto podklady rozhodnutí korespondují s výpovědí svědka B.
27. Žalobce zpochybňoval nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření vlastními fotografiemi přiloženými k odvolání. Avšak fotografie, která má dokumentovat umístění dopravní značky B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ 70 km/h na sloupu společně s dopravní značkou B19 „Zákaz vjezdu vozidel přepravujících náklad, který může způsobit ohrožení životního prostředí“, nesouvisí s odvolacími námitkami. Druhá fotografie má dokumentovat umístění dopravní značky IZ 4b „Konec obce“, přičemž má být umístěna asi 150-200 m před místem měření. V daném případě se jedná pouze o nepovedenou fotomontáž, neboť u této značky schází spodní část sloupu, na kterém má být umístěna. Proto by se tato dopravní značka musela vznášet nad zemí, což vzhledem k zemské gravitaci není možné. Žalovaný provedl náhledy na místa, k němuž žalobce dokládal fotografie, prostřednictvím portálu mapy.cz 29. 3. 2023 a zjistil, že se místo vzniku fotografie nachází v obci. I na tomto místě je umístěna dopravní značka B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na společném sloupku s dopravní značkou B19 a stanovuje rychlost do 50 km/h. Žalovaný dále zjistil, že by z místa, odkud žalobce pořídil fotografii s dopravními značkami B20a a B19, musela být patrná i dopravní značka IZ 4b „Konec obce“ s názvem Tovačov, neboť se jedná o rovný úsek silnice a namítaná dopravní značka by se měla nacházet před zatáčkou. Na uvedené internetové stránce však žádná dopravní značka IZ 4b „Konec obce“ vidět není.
28. K námitce dvojího přičítání žalovaný uvážil, že žalobce se pokusil dezinterpretovat hodnocení magistrátu. Magistrát uvedl výši rychlostního limitu pro skutkovou podstatu projednaného přestupku i překročení tohoto limitu, což lze na tomto typu pozemní komunikace hodnotit jako významné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Rychlost

54 km/h uvedená v závorce pouze dokresluje celkovou výši překročení dovolené rychlosti. Žalovaný označil jako nepřesnou charakteristiku doby se zvýšenou hustotou provozu, ale souhlasil s hodnocením zavinění ve formě úmyslu nepřímého v neprospěch žalobce, protože jde o závažnější formu zavinění oproti formě nedbalostní (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 67/2018-42). Podle citovaného rozsudku na základě zkušenosti řidiče lze důvodně předpokládat a vyžadovat schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu a jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní. Předchozí přestupky, které magistrát hodnotil při posuzování osoby žalobce, svědčí o nerespektování ZSP, což žalobce v podaném odvolání doznal, když uvedl: „*Uznávám, že nejsem dobrý řidič a vskutku tu a tam překročím rychlost nebo jinak pochybím*“. Žalovaný doplnil, že v období uplynulého jednoho roku lze přestupek z 3. 6. 2022 hodnotit ve smyslu § 40 písm. c) ZOP jako přitěžující okolnost. Žalovaný souhlasil s pokutou uloženou blíže středu stanoveného rozmezí a se zákazem činnosti uloženým v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí, blíže spodní hranici. Tyto tresty jsou adekvátní závažnosti přestupku a míře jeho společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 37 ZOP.

29. Žalovaný změnil výrok, protože odchylka měla být stanovena procenty, a ne konkrétním číselným údajem km/h, a to v souladu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C005-09. Podle tohoto opatření v případě naměřené rychlosti vyšší než 100 km/h je odpočet největší dovolené chyby 3 %, což odpovídá hodnotě 4 km/h.
30. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
31. Soud ve správním spise ověřil, že obsah napadeného rozhodnutí odpovídá obsahu spisu.
32. Soud **nepřezkoumatelnost** napadených rozhodnutí žalované neshledal. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek – srovnej již ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25.
33. Z napadeného rozhodnutí žalovaného jakožto jednoho celku je zřejmé, že obsahuje nosnou argumentaci. Je zjevné, jakými úvahami se žalovaný řídil, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce, proč považoval námitky za liché, mylné, vyvrácené nebo nepřípustné a proč subsumoval skutkový stav pod vybrané právní normy. Z rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl, v jaké věci, výrok odpovídá odůvodnění a rozhodnutí neobsahuje vnitřní rozpory. Z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
34. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019, s. 618).

35. Argumentace žalovaného rozhodnutí nebránila soudu přezkoumat ji v rozsahu žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším (nejintenzivnějším) vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38). Napadené rozhodnutí jako celek bylo velmi podrobně odůvodněno, obsahovalo nosné důvody a reagovalo na odvolací námitky žalobce.
36. Nedůvodná je námitka, že ústního jednání 22. 9. 2022 se **účastnila úřední osoba, která nebyla oprávněná** jednat ve věci. Soud předesílá, že oprávněná úřední osoba ve věci může být jedna a může jich být také více, a to v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu, podle kterého úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).
37. Soud ověřil ve správním spise, že nejdříve vedoucí oddělení určila 27. 7. 2022 jako oprávněnou úřední osobu ve věci žalobce sp. zn. MMPr/149564/2022/DPRR/LaA referentku oddělení dopravních přestupků a registru řidičů Mgr. A. L. H. a záznamem z 15. 12. 2022 určila jako další oprávněnou úřední osobu ve shora označené věci žalobce také Mgr. Z. Z., referenta oddělení dopravních přestupků a registru řidičů. Je pravdou, že takto učinila až poté, co žalobce v odvolání vznesl námitku, že vedení ústního jednání a výslechu svědků se účastnila jiná než oprávněná úřední osoba, zasahovala do jednání a kladla svědkovi otázky. Tento muž seděl s oprávněnou úřední osobou v kanceláři a žalobce měl obavy, zda neovlivňoval její rozhodování, zejména s ohledem na jeho mentorování. Soud zjistil z předkládací zprávy, že jde o služebně staršího kolegu Mgr. L. H. a dohlížel a vypomáhal jí s jednáním. Podle předkládací zprávy se Mgr. Z. zmocněnci žalobce představil a sdělil mu, že jednání vede, protokoluje a rozhoduje ve věci oprávněná úřední osoba Mgr. L. H.
38. Žalobce neuvedl, jakým způsobem negativně zasáhla jeho veřejná subjektivní práva skutečnost, že ve věci vystupovalo více oprávněných úředních osob, jak tím byla narušena nestrannost a nezávislost rozhodování magistrátu a proč uvedl tuto obecnou námitku až v odvolání.
39. Jak již vyslovil NSS v rozsudku č. j. 1 As 55/2012-32, argumentace obdobného typu se jeví jako účelová. V odkazované věci NSS posuzoval případ, kdy oprávněná úřední osoba neučinila záznam do spisu a přímo vydala příkaz, kde bylo uvedeno její jméno a její pozice „*pracovnice oddělení přestupků*“. Obviněný se tak dozvěděl jméno oprávněné úřední osoby. NSS tento postup shledal jako souladný se zákonem.
40. Obdobně NSS v rozsudku č. j. 2 As 285/2015-49 vyslovil, že „*pověření výkonem státní správy zpravidla vyplývá z kombinace obsahu interních předpisů upravujících vnitřní organizační strukturu, předpisů upravujících práva a povinnosti zaměstnanců (jak povahy interní, tak obecně závazné, např. ze zákoníku práce) a navazujícího zařazení zaměstnance do určitého útvaru a pozice na základě s ním uzavřené pracovní smlouvy, jeho jmenování či zvolení do funkce (rozsudek NSS č. j. 7 As 169/2014-55)*“. Konkrétní rozdělení pravomocí mezi oprávněné úřední osoby záleží na organizační struktuře správního orgánu a jeho vnitřních předpisech. Ani z absence záznamu o určení oprávněné úřední osoby nelze dovozovat

nicotnost či nezákonnost správního rozhodnutí (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 169/2014-55 a č. j. 1 As 55/2012-32).

41. Za úřední osobu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu se považuje každá osoba, bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu. V § 15 odst. 2 správního řádu je pak vymezen obsahově užší pojem oprávněná úřední osoba, jakožto osoba, která má v rámci správního orgánu kompetenci k tomu, aby prováděla konkrétní úkony správního orgánu ve správním řízení. To, kdo bude a v jaké věci oprávněnou úřední osobou, záleží na správním orgánu a na jeho vnitřních poměrech. Smyslem tohoto institutu je zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení anonymně, ale aby účastník řízení věděl, kdo jeho věc vyřizuje (rozsudek NSS č. j. 5 As 76/2009-69).
42. Ve věci žalobce mohly jednat jako oprávněné úřední osoby dvě osoby. Zákon takovému postupu nebrání a magistrát tímto postupem nezasáhl nijak negativně do právní sféry žalobce. I touto otázkou se NSS již zabýval (v rozsudku č. j. 2 As 285/2015-49), a uzavřel, že tento závěr je obecně akceptován judikaturou NSS i odbornou literaturou (srov. rozsudky č. j. 5 As 43/2011-185, č. j. 9 As 121/2014-33, a POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. Správní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 97–98).
43. Žalobce odhlíží od účelu citovaného ustanovení, který spočívá v tom, aby si účastník řízení zjistil jméno oprávněné úřední osoby z důvodu možné podjatosti. Žalobce však možnou podjatost Mgr. Z. Z. nenamítal ani ve správním řízení, ani v žalobě.
44. NSS v rozsudku č. j. 2 As 285/2015-49 podtrhl, že zákonná ustanovení nelze vykládat v jejich izolaci, ale v souladu s ostatními ustanoveními daného právního předpisu a právního řádu jako celku. Závěr č. 17 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7. 11. 2005, dostupného z www.mvcr.cz, který sice není obecně závazný, avšak vypovídá o záměru zákonodárce a působí na formování správní praxe, uvádí, že „*oprávněných úředních osob může být v řízení i více*“. Zákonodárce tedy zjevně možnost několika oprávněných úředních osob předvídal, ale současně nevyloučil možnost, že oprávněná úřední osoba je ve správním řízení jen jedna. Požadavek, aby každé správní řízení vedla pouze jedna oprávněná úřední osoba, by mohl být za konkrétních okolností v rozporu se stěžejními zásadami správního řízení, zásadou hospodárnosti a rychlosti.
45. Záznam o určení oprávněné úřední osoby má deklaratorní povahu. Jeho založení po konání ústního jednání nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, že Mgr. Z. byl zmocněnci žalobce před jednáním představený, stejně jako Mgr. A. L. H. Zmocněnec žalobce ani žalobce sám námitku podjatosti nevznesli před jednáním ani v průběhu celého správního a soudního řízení. Soud z obsahu soudního a správního spisu ani k obecné námitce žalobce nezjistil důvody podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, absenci nestranného a nezákonného postupu správních orgánů ani žádné horlivé, šikanózní či nestandardní postupy.
46. Není nezbytné, aby správní orgán vysvětloval, proč byl určen právě konkrétní počet oprávněných úředních osob, a nikoli více či méně, jak konstatoval Ústavní soud v usnesení sp. zn. II. ÚS 2053/16.
47. Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem protokolu o ústním jednání, mohl proti němu vznést stížnost (§ 18 odst. 4 správního řádu). Žalobce tak ale neučinil.
48. Jako neopodstatněnou shledal soud námitku **nevěrohodnosti osoby a výpovědi policisty B.** Jeho výpověď byla přesvědčivá. Paměťová stopa policisty byla s ohledem na výrazy použité ve svědecké výpovědi dostatečně kvalitní a silná. Policista nepochyboval o tom, co viděl

a podrobně popsal, co svými smysly vnímal. Není tu nic, co by důvěryhodnost jeho osoby a jeho výpovědi snižovalo. Nešlo o situaci, kdy by si policista na nic nevzpomínal nebo nedokázal popsat, co viděl. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policisty k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policisty vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policisty žalobce nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce policistovu verzi příběhu znevěrohodnil jinou verzí. Sám policista ve své výpovědi neměl rozpory. Přesvědčivost výpovědi policisty nepolevila ani s odstupem času po spáchání přestupku. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policista měl zájem na stíhání žalobce než prostý výkon služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho výpovědi jako v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*

49. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policistů, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policisté vůbec neměli možnost přestupek spatřit. Věrohodnost výpovědi policisty zesílil soulad s oznámením přestupku, záznamem z rychloměru a úředním záznamem sepsaným oběma zasahujícími policisty. Věrohodnosti policistů přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Policista podal svou svědeckou výpověď asi dva a půl měsíce od spáchání přestupku, proto si nemusel pamatovat bezvýznamné detaily. Důležité je, že v rozhodných údajích k prokázání přestupku vypovídal přesvědčivě a jednoznačně.
50. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobitelné otrásl věrohodností policistů jako svědků, *„musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“* (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že *„za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobitelné otrásl věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“* (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27).
51. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
52. Ze svědecké výpovědi nevyplývalo, že by policista vyvíjel na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani nepopsal. Významné je, že policisté se vydali za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že jeho vozidlu naměřili rychlost nad dovolený limit. Jiný důvod silniční kontroly dle výpovědi policisty B. neměli. Jiný uvěřitelný důvod nevyplýval ani z tvrzení žalobce. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policista zabýval něčím jiným, než bylo naměření vyšší než dovolené rychlosti (s výjimkou dechové zkoušky, která však byla negativní). Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho

policista zastavil. Navíc policista jako svědek ani v úředním záznamu neuvedl (stejně jako nstržm. Z. v jiném úředním záznamu u průběhu silniční kontroly), že by žalobce uváděl při silniční kontrole cokoli na svou obhajobu.

53. V souladu s rozsudkem NSS č. j. 9 As 139/2012-30 v případě rozporů mezi výpověďmi policistů a přestupcem, které jsou běžné, je třeba přezkoumatelným způsobem vyjádřit úvahy, které vedly k vyhodnocení důkazních prostředků a s rozpory se vypořádat, a to magistrát a žalovaný učinily. Policisté neměli důvod jet za někým, o kom by nebyli přesvědčeni, že se přestupku opravdu dopustil. Policisté jsou všeobecně považováni za odborně způsobilé osoby při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 64/2008-42).
54. Policisté v daném případě prováděli dohled nad bezpečností provozu tím, že kontrolovali dodržování nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h v obci. Po změření vozidla žalobce bylo významné překročení citovaného rychlostního limitu důvodem, proč se za žalobcem vydali, zastavili ho a přistoupili k silniční kontrole a sdělení podezření ze spáchání přestupku. Kromě dechové zkoušky (která byla negativní) policisté kontrolovali jen dodržení rychlostního limitu.
55. Policista B. ve výpovědi srozumitelně a jednoznačně popsal, že prováděli „skrytý dohled a měření“ rychlosti ve služebním vozidle, které „není označeno polepy policie“. Místo měření určuje vedoucí. Policista si ho sám nevybíral. Policista byl řádně proškolen na obsluhu použitého rychloměru, doložil osvědčení č. 031/16 z 16. 2. 2016 a objasnil k dotazu zmocněnce žalobce, že obsluhu rychloměru provádí šest let a že postupuje vždy podle návodu k obsluze, který má i v mobilu. Po změření rychlosti vozidla, které bylo přes 100 km/h, se vydali za vozidlem a zastavili ho a ztotožnili žalobce. Svědek provedl před měřením kontrolu značek a nastavení rychloměru, vše bylo v pořádku a nic nebránilo měření. Rychloměr vyfotí vozidlo, které jede rychle, automaticky. Osádka služebního vozidla se vydá za vozidlem. Obsluha rychloměru fotku uloží s údaji vozidla, se kterým řidič přestupek spáchal. Poté šel za kolegou řešit přestupek s řidičem.
56. Žalobce měl motiv zpochybňovat věrohodnost osoby a výpovědi policistů, protože míra překročení rychlostního limitu znamenala, že naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku a nevyhnutelným důsledkem bylo uložení zákazu řízení vozidel. Žalobce už zkušenost s pozbytím řidičského oprávnění měl, protože podle evidenční karty k 27. 7. 2022 přišel o řidičské oprávnění z důvodu bodového hodnocení v roce 2009. Žalobce měl v evidenci přestupků celkem 19 záznamů za léta 2006-2022, kde jsou evidovány přestupky, které se zaznamenávají do evidence (není povinnost správních orgánů evidovat méně významné přestupky). Ačkoliv se na tyto přestupky při hodnocení recidivy hledí, jako by byly zahlazeny, vypovídají k osobě pachatele, že se opakovaně dopouští přestupků, které se zapisují do evidence a správní orgán k tomu má přihlížet při ukládání správního trestu (podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS, správní orgány mohou dřívější přestupky zohlednit při hodnocení osoby pachatele a mohou vyvodit závěr, že jde o sklon porušovat pravidla silničního provozu).
57. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány neprokázaly **místo spáchání přestupku v obci**. Magistrát místo přestupku označil: „v obci Tovačov u ČOV“. Magistrát v odůvodnění upřesnil, že místo zjistil z podkladů rozhodnutí (vyjmenovaných v bodě 16 rozsudku) a ze svědecké výpovědi policisty B. a zdůraznil, že hlídka Policie ČR (dále jen „policie“) kontrolovala dodržování nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci 50 km/h.

Magistrát také k otázce zavinění konstatoval, že žalobce jako osoba znalá ZSP věděl, že v obci má jet rychlostí do 50 km/h a jako dlouholetý řidič musel svými smysly i pohledem na tachometr vnímat toto významné překročení limitu. Magistrát zohlednil, že šlo o nezastavěnou a neobydlenou část obce. Žalovaný dodal, že podle svědecké výpovědi měření probíhalo v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což ověřil náhledem do internetových map.

58. Soud ověřil ze správního spisu, že na záznamu o přestupku jsou v tabulce uvedeny GPS souřadnice a ty jsou rovněž uvedeny na fotografii z rychloměru. Policista O. B. ve svědecké výpovědi objasnil, že služební vozidlo umístili v Tovačově u čistírny odpadních vod.
59. Soud při jednání provedl důkazy výtisky dvou map (z www.mapy.cz) po zadání souřadnic GPS 49°25'21.707"N 017°17'26.820"E. Na jedné mapě v měřítku 150 m je vyznačeno místo měření u příjezdové cesty k čistírně odpadních vod na silnici č. 435. Na druhé mapě s vyznačením katastrálních dat je po zadání uvedených souřadnic GPS vidět, že místo měření je v intravilánu (zastavěné části) obce Tovačov. Místo se nachází poblíž Annínského jezera, pláže a chodníku.
60. Z dokazování provedeného správními orgány a soudem vyplynulo, že v místě spáchání přestupku platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a žalobce tudíž jel rychlostí 108 km/h (po odečtu odchylky rychlostí 104 km/h), překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 54 km/h a dopustil se přestupku s kvalifikovanou skutkovou podstatou, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, stanovené obecnou právní úpravou (§ 18 odst. 4 ZSP).
61. NSS se k určení místa přestupku opakovaně vyjadřoval. Místo činu se ve správním trestání při překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemusí určit na metry přesně, protože toto určení nemá vliv na vyslovení viny a totožnost skutku. Navíc zcela jistě (anebo s pravděpodobností hraničící s jistotou) řidič jede vyšší než dovolenou rychlostí delší dobu než jen přesně v určený okamžik, zejména s ohledem na míru překročení rychlosti (viz rozsudky č. j. 9 As 214/2014-48 a č. j. 9 As 291/2014-39).
62. Žalovaný prováděl **dokazování „nahlédnutím do map na internetu“**, ale nevytiskl je a neseznámil s nimi žalobce, ani mu k tomu nedal před vydáním rozhodnutí o odvolání možnost. Takový postup představuje vadu řízení, zejména porušení § 36 odst. 3 správního řádu, dále zásadu rovnosti zbraní, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces podle čl. 38 odst. Listiny základních práv a svobod, možnost uplatnit svá práva v souladu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ústavně zaručené právo na obhajobu. Soud tuto vadu napravil výtiskem map z portálu www.mapy.cz, pořízeným po zadání GPS souřadnic podle záznamu z rychloměru, a dokazováním těmito výtisky při jednání soudu.
63. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 1 As 33/2011-58, *„pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení.“*
64. Vadou odvolacího řízení bylo, že žalovaný ověřil nejvyšší dovolenou rychlost v místě a v době spáchání přestupku pouhým náhledem do map, aniž by vytiskl to, co viděl, a umožnil žalobci vyjádřit se k takto zjištěným skutečnostem, a aniž by umožnil soudu přezkoumat jeho zjištění. Soud tuto vadu napravil dokazováním výtiskem z map. Z výtisků z portálu

mapy.cz se podává, že po zadání citovaných souřadnic GPS jde o místo tak, jak ho popsaly správní orgány (policie, magistrát a žalovaný) v podkladech rozhodnutí.

65. Soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány **neprokázaly nejvyšší dovolenou rychlost** v místě přestupku 50 km/h.
66. Magistrát při zjištění nejvyšší dovolené rychlosti v místě přestupku vycházel z oznámení přestupku, tiskopisu oznámení přestupku s ručně vyplněnými údaji, ze záznamu o přestupku jako výstupu z rychloměru, ze dvou úředních záznamů jednotlivých členů policejní hlídky a ze svědecké výpovědi policisty pprap. O. B. Ten dosvědčil, že prováděli kontrolu dodržování právě nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h v místě měření v obci Tovačov. To byl důvod, proč měřili rychlost na určeném místě a proč změřili rychlost žalobce a vydali se za ním. Svědek tuto rychlost rovněž nastavil do rychloměru. Žalovaný námitku, že rychlostní limit v místě změření byl 70 km/h, shledal podle vložené fotografie v odvolání jako nepovedenou fotomontáž a ověřil náhledem do internetových map, že tvrzená limitní rychlost 70 km/h je smyšlená a v místě změření platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Soud tento skutkový závěr potvrdil dokazováním vyjádřením silničního správního úřadu (magistrátu) z 20. 11. 2024, podle kterého v intravilánu obce Tovačov u čistírny odpadních vod ke dni 10. 7. 2022 platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h podle § 18 odst. 4 ZSP a fotografií s uličním pohledem shodným jako na fotografii v odvolání, podle které byly v roce 2018 na dopravní značce B20a číslice „50“ a nikoli „70“.
67. Ze všech provedených důkazů a podkladů rozhodnutí vyplývá, že v místě spáchání přestupku byla rychlost omezena na nejvýše 50 km/h a na její dodržování na rovném přehledném úseku komunikace byla zaměřena silniční kontrola v době spáchání přestupku, jak vysvětlil policista ve svědecké výpovědi. Popsaný charakter komunikace v místě byl prokázán výtiskem z portálu mapy.cz, který soud provedl při jednání jako důkaz.
68. Provedené dokazování správními orgány a soudem postavilo najisto, že v místě a době spáchání přestupku zde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Šlo o rychlost stanovenou § 18 odst. 4 ZSP (obecné pravidlo o nejvyšší dovolené rychlosti v obci). Nešlo o nejvyšší dovolenou rychlost podle § 18 odst. 6 ZSP (místní nebo přechodnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti).
69. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že vyvstaly **důvodné pochybnosti o měření rychlosti**, protože policista nebyl schopen k měření cokoliv říci, jako by nebyl měření přítomen, rychloměrem nikdy neměřil a nevěděl, jak s ním zacházet. Žalobce označil za irelevantní odkaz žalovaného na mřížku (šablonu) ve snímku, protože nebylo zřejmé, kdo ji do snímku přiložil a jak a že odhalila všechny vady měření.
70. Soud ze správního spisu zjistil, že policista O. B. ve svědecké výpovědi vysvětlil, že při měření rychlosti ze služebního vozidla stáli, nejednalo se tedy o měření za jízdy. To prokazuje záznam z rychloměru s údajem o vlastní rychlosti 0 km/h. Svědek upřesnil k otázce zmocněnce, jak radar funguje, že rychloměr vyfotí rychle jedoucí vozidlo. Z toho vyplývá, že policista nepořídil snímek ručně, sám, ale snímek vznikl automaticky, mechanicky. Magistrát prokázal ověření použitého silničního rychloměru RAMER10 C ověřovacím listem č. 185/21. Ověření rychloměru bylo platné od 11. 10. 2021 do 10. 10. 2022. Vlastníkem měřidla byla Policie ČR a ověření provedlo autorizované metrologické středisko RAMET a. s. Vozidlo je na snímku č. 10229 jako jediné, je něm uprostřed a je osvětleno tak, že je dobře čitelná jeho registrační značka. Vozidlo je zachyceno na odjezdu.

71. Ke zpochybnění výsledků měření je nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (rozsudek NSS č. j. 10 As 36/2019-33). Námitky žalobce však byly pouze obecné.
72. V posuzované věci o spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti svědčí celý komplex důkazů, nikoliv pouze izolovaná skutečnost. Standard dokazování povýšil výslech zasahujícího policisty. Přitom NSS ve své judikatuře zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 83/2015-56, č. j. 6 As 144/216-36 nebo č. j. 10 As 36/2019-33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tj. aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
73. Stěžejním důkazem v posuzované věci byl zejména záznam o přestupku, který obsahoval fotografii pořízenou z měřicího zařízení. Na snímku je pouze vozidlo žalobce, a to v celé velikosti. Na fotografii nejsou žádné další objekty, které by mohly vyvolat případnou reflexi. Registrační značka vozidla je jednoznačně viditelná a rozpoznatelná z celkového záběru vozidla i z obou výsečí v různých velikostech. Pozice vozidla na fotografii spolu s místem měření zachyceným v záznamu o přestupku pomocí GPS souřadnic odpovídala tvrzení policistů v úředním záznamu a zopakovanému tvrzení při výslechu policisty B. jako svědka. Z fotografie je zjevné, o jaké vozidlo se jedná a je jednoznačně čitelná registrační značka a současně při pořízení snímku nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Proto neměly správní orgány důvod jakkoli pochybovat o kvalitě a objektivitě měření. Záznam o přestupku rovněž obsahuje údaje měřeného vozidla i použitého měřicího zařízení a údaje o čase a místě měření a naměřených hodnotách. Správní spis obsahuje úřední záznamy zasahujících policistů s popisem události, ověřovací list platný v době spáchání přestupku a oznámení přestupku s údaji o občanském a řidičském průkazu žalobce. Policista B. jako svědek opakovaně při výslechu potvrdil, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru.
74. Soud konstatuje, že citované důkazy nejsou nezpochybnitelné, ale žalobce nevznesl žádné konkrétní námitky, ani nevznesl pochybnosti do zjištěného skutkového stavu. Proto soud shledal, že další dokazování bylo nadbytečné. Výslech zasahujícího policisty, jak ho provedl magistrát za přítomnosti zmocněnce žalobce, který policistovi kladl otázky, byl za daného procesního stavu a obecného charakteru námitek žalobce dostatečný. Jak již v minulosti uvedl v judikatuře NSS, *není smyslem takového výsledku, aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnily* (rozsudek č. j. 10 As 25/2014-48, bod 22).
75. V posuzovaném případě je vozidlo uprostřed snímku a oblast radarového svazku odpovídající ohniskové vzdálenosti objektivu 40 mm je na snímku vyznačena. Celá zadní část měřeného vozidla se v tomto svazku nachází. O správnosti měření z hlediska ustavení rychloměru tudíž není pochyb. K měření rychloměrem RAMER 10C se NSS vyjádřil opakovaně, a to včetně otázek správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretace snímku z měření (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 40/2017-32, č. j. 1 As 83/2013-60, č. j. 7 As 309/2015-51, č. j. 5 As 279/2020-

- 30). V daném případě bylo využito i mřížky umožňující ověřit, zda byl dodržen např. úhel měření (rozsudek NSS č. j. 10 As 36/2019-33, bod 26).
76. NSS konstatoval (po dokazování provedeném krajským soudem) u rychloměru RAMER10 C v rozsudku č. j. 7 As 309/2015-51, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.
77. Nedůvodná je proto námitka, že **správní orgány nezjistily skutkový stav** v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
78. Podle § 3 správního řádu byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tuto povinnost upřesňují § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle kterých *„podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost“* a *„správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“*
79. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce uplatnil jinou a přitom nevěrohodnou skutkovou verzi posuzované věci prvně až v odvolání, ačkoli ji mohl namítnout dříve, tj. při silniční kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (například rozsudek NSS č. j. 5 As 7/2011-48) se uplatnění žalobcovy verze příběhu již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil (viz např. rozsudky NSS č. j. 2 As 52/2011-47 nebo č. j. 6 As 126/2015-42). Obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení (nebo až v řízení soudním), se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako účelová (např. rozsudek NSS č. j. 2 As 214/2016-24). Žalobce svou verzi příběhu neuplatnil ani v řízení před magistrátem, i když o nařízení jednání sám žádal. Zmocněnec žalobce P. N. pouze vznášel obecné dotazy na policistu a k věci se nijak nevyjádřil.
80. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. Podstatné je to, že námitky žalobce nebyly nepřesvědčivé a to, že je vůbec věrohodně neprokázal, ani nenavrhl takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
81. Žalobce měl ve správním řízení zmocněnce P. N., o kterém žalobce uvedl, že je z „AK JUDr. Kamil Jelínek“ a kterého magistrát při ústním jednání seznámil se spisem. Žalobce měl možnost vyjádřit se k důkazům, které provedl soud při jednání, ale z jednání se jeho zástupce omluvil.

82. Úvahy správních orgánů obou stupňů o **správních trestech** byly zákonné. Žalobce vytýkal magistrátu, že v rozporu se skutečností označil hustotu provozu v době a místě spáchání přestupku jako zvýšenou a žalovanému, že správní tresty neupravil, ačkoli konstatoval, že tento skutkový závěr je neprokázaný.
83. Soud ze správního spisu nezjistil žádné podklady pro závěr o zvýšené hustotě provozu, stejně jako žalovaný. ZSP umožňuje za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 uložit pokutu ve výši 7 000 až 25 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. b) ZSP] a zákaz činnosti šest až osmnáct měsíců [§ 125c odst. 6 písm. b) ZSP]. Magistrát uložil žalobci pokutu 7 000 Kč (tedy v nejnižší možné výši) a zákaz činnosti na sedm měsíců (těsně u spodní hranice sazby). Při takto stanovené pokutě žalovaný neměl povinnost upravovat správní trest, jestliže upřesnil hodnocení pouze jedné, málo významné okolnosti přestupku. Soud pro nezákonnost nezruší napadené rozhodnutí, pokud správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo ho nezneužije (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud tedy v popsané drobné úpravě úvahy o okolnostech přestupku za současného uložení pokuty v nejnižší možné výši a zákazu činnosti při spodní hranici sazby neshledává zneužití správního uvážení ani překročení jeho mezí, tj. porušení zákonů, mezinárodních smluv, právních principů a zásad. Ostatně, okolnosti přestupku, jeho charakter a závažnost se nebudou výrazně lišit, i když hustota provozu bude o něco nižší. Pohyb účastníků silničního provozu je nepředvídatelný i s ohledem na okolní porost stromů (jak ukazují uliční fotografie u map provedených jako důkaz, případně fotografie z rychloměru) a nelze předem přesně stanovit jejich ohrožení rychlostí jízdy, která naplňuje kvalifikovanou (přísnější) skutkovou podstatu. Šlo o jednoznačně nebezpečné a společensky škodlivé překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
84. Soud neshledal porušení zásady **zákazu dvojího přičítání**. Magistrát vysvětlil, že přihlédl v neprospěch žalobce k tomu, že překročil v rámci kvalifikované skutkové podstaty (tj. překročení rychlosti v obci o 40 km/h a více) k tomu, že tuto hranici žalobce překročil o 14 km/h. Magistrát doplnil, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h celkem o 54 km/h, což soud hodnotí jako přípustné, tj. jako zohlednění všech okolností přestupku ve smyslu § 38 písm. d) ZOP.
85. NSS míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti považuje spíše za otázku povahy a závažnosti přestupku (§ 38 ZOP), než za potencionálně přítěžující okolnost (§ 40 ZOP). Podstatné je, že v obou případech jde o zákonná kritéria, která správní orgány mají zohlednit při určení druhu a výměry správního trestu (§ 37 ZOP). Magistrát přihlédl v neprospěch žalobce k tomu, že překročil rychlost 50 km/h výrazným způsobem (první řádek na straně 4) a dále, že překročil rychlost celkem 54 km/h (třetí odstavec na straně 4), avšak přitom výslovně uvedl, že žalobce překročil ve stanovené skutkové podstatě projednávaného přestupku rychlost o 14 km/h. Magistrát tím neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože mohl při zvažování výše pokuty vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, kterými se protiprávní jednání žalobce projevovalo (viz rozsudky NSS č. j. 4 As 22/2005-68 a č. j. 3 As 131/2021-117, bod 40).
86. Podle judikatury NSS je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přítěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přítěžující (např. rozsudky NSS č. j. 4 As 22/2005-68, č. j. 4 As 66/2009-101, č. j. 6 As 22/2009-84, č. j. 7 As 87/2020-29 nebo č. j. 7 As 47/2021-38). Zohlednění daných

skutečností by bylo z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání nepřipustné jen tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu (rozsudek NSS č. j. 2 As 257/2020-37). K tomu však podle napadeného rozhodnutí nedošlo. Z dokazování před soudem se podává, že místo spáchání přestupku se nachází poblíž rekreační zóny a pláže. Ačkoli úvaha magistrátu a žalovaného o místě přestupku mohla být podrobnější a srozumitelnější, nelze jí z hlediska zákonnosti nic vytknout. Žalobce překročil v rámci kvalifikované skutkové podstaty nejvyšší dovolenou rychlost o významnou hodnotu, nikoli například o 1–3 km/h, ale o 14 km/h, a to po odečtu odchylky 4 km/h, což není marginální, bagatelní překročení limitu.

87. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Místo spáchání přestupku v obci, omezení rychlosti na nejvýše 50 km/h a rychlost jízdy vozidla byly prokázány bez důvodných pochybností. Ve věci jednaly oprávněné úřední osoby. Osoba i výpověď policisty O. B. byly věrohodné. Správní orgány uvážily o správním trestu v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a právními zásadami a neporušily ani zásadu zákazu dvojího přičítání. Soud doplnil dokazování provedené správními orgány tak, aby bylo provedeno v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami.
88. Soud uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správně skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Žalobce nevnesl svými námitkami do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl (včetně tvrzení, že policisté na místo přijeli z opačné strany a neviděli značku o konci obce). Nadto žalobce předložil dvě fotografie vložené v odvolání v černobílé kopii a správní orgán ani soudy neměly originál fotografií a metadata, aby fotografie byly vůbec způsobilé vnést pochybnosti do zjištěného skutkového stavu.
89. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 12. prosince 2024

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

